

Lilioara Macovei
TIMP FRACTURAT

Lilioara Macovei

Timp fracturat

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACOVEI, LILIOARA

Timp fracturat / Lilioara Macovei. - Malu Mare : Editura Cristian PlusArt, 2026

ISBN 978-630-6803-18-7

821.135.1

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Imaginea copertei: Lilioara Macovei cu suport AI

Editura Cristian PlusArt,
str. Gutuilor nr. 3, 207365,
Malu Mare, Dolj, ROMANIA
Facebook: Cristian PlusArt
e-mail: contact@cristianplusat.ro
tel.: +40.732.740511

O călătorie prin memorie, emoție și contemplare

„Timp fracturat” este o colecție de proze scurte născute din observație, memorie și reflecție. Veți vedea cum fiecare text surprinde o stare, un moment, o întâlnire sau o emoție care, deși aparent obișnuită, ascunde profunzimi și sensuri neașteptate. Așa am scris atunci, dar și acum, sub un impuls al sufletului și trăirilor mele. Poate nu toate sunt cum ar bănuî cititorul, dar așa a dorit autorul, ca să strecoare un zâmbet.

Am căutat ca paginile cărții să prezinte oameni cunoscuți și necunoscuți, mulți imaginari, dar știind trăirile din experiență în general, fragmente din natură cu participările ei la bătaile inimii mele sau ale personajelor, amintiri de familie care-mi sunt mereu vii și incursiuni în universul psihologic al ființei umane.

Am încercat ca personajele și întâmplările lor să devină pre-texte pentru explorarea stărilor, a relațiilor și a felului în care timpul acesta grăbit modelează omul și experiențele lui, ale noastre.

Cartea mea nu urmărește un fir narativ unic, ci propune cititorului o călătorie prin stări și imagini, prin clipe de bucurie, tandrețe, nostalgie, exaltare, neliniște sau regăsire. Asta am dorit, să atragă cititorul, lectura să-i fie relaxantă și să rețină mesajul și emoția. Nu-mi lipsește natura din jurul nostru și o arăt ca pe un martor discret al vieții mele sau a personajelor, iar amintirile familiale oferă rădăcini, frunze, flori, fructe și sens povestirilor.

Natura mea, din lumea copilăriei, a tinereții și a maturității mele, este prezentă ca spațiu al contemplației și al regăsirii de sine. Toate anotimpurile, soarele prin lumina lui, ploaia tăcută, vântul cel obraznic sau jucăuș, copacii plini de flori și fructe nouitate și peisajele întipărite în minte, nu reprezintă doar simple decoruri, ci devin

personaje fără grai care-mi însoțesc și reflectă stările mele sufletești sau a ale celor care traversează aceste pagini.

În multe dintre texte, natura și eu sau omul în general, ne oglindim și se oglindesc reciproc, iar frumusețea lumii exterioare dezvăluie adevăruri despre lumea lăuntrică a mea, a lor, a voastră.

Prin aceste proze scurte, eu vă invit să priviți mai atent lumea din jur și propria voastră lume interioară, să descoperiți frumusețea detaliilor simple și să regăsiți emoții universale în experiențe aparent personale. Am vrut să fiți bucuroși citind „Timp fracturat”. Poate reușesc.

Mai spun că această carte despre oameni și sufletul lor, despre memorie și trecerea timpului, despre legăturile care ne definesc și despre frumusețea fragilă a vieții de zi cu zi, chiar dacă este voluminoasă, se va citi repede.

Știți de ce? Pentru că reunește fragmente de viață, reflecții, amintiri și observații asupra lumii interioare și exterioare cunoscute sau nu de tine, drag cititor, pentru că textele se nasc din întâlnirea dintre realitate și sensibilitate, dintre ceea ce am trăit eu sau voi și ceea ce păstrăm în adâncul memoriei noastre.

Veți descoperi că fiecare povestire surprinde o trăire, o emoție, o stare, o clipă care, deși pare trecătoare, lasă urme adânci în suflet, unele triste, altele plăcute, exact cum este viața noastră.

Am adus în fața cititorului oameni simpli sau nu, cunoscuți și necunoscuți, personaje întâlnite în viața de zi cu zi sau păstrate în amintire, fiecare purtând propria poveste, propriile căutări și durerile lor. Este un spectacol cu lume diversă pe care o veți descoperi, în care vă veți regăsi și veți duce mai ușor zilele următoare.

În unele texte evoc legăturile familiale și puterea amintirilor, altele explorează complexitatea naturii umane, contradicțiile, speranțele, fragilitățile și puterea de a merge mai departe în ciuda încercărilor și toate vi le ofer pentru a le analiza și a extrage acel bun și frumos din viață.

Insist puțin asupra amintirilor de familie care sunt un fir esențial al cărții. Stăpânită de ele, le-am evocate cu căldura și sensibilitatea care m-au dominat și mă domină până la sfârșit, pentru că ele recompun chipuri dragi, gesturi și momente care au contribuit la formarea identității mele, a ceea ce sunt azi. În aceste pagini, memoria nu este doar o întoarcere spre trecut, ci o modalitate de a înțelege prezentul și de a păstra vii legăturile care ne definesc și chiar așa este înțelegerea mea.

Titlul „Timp fracturat” sugerează felul în care existența se construiește din clipe disparate, uneori luminoase, alteori dure-roase, care se așază în suflet asemenea pieselor unui mozaic. Asta o știi foarte bine, cititorule!

Timpul nu curge întotdeauna liniar, căci unde ar fi curiozitatea și fascinația vieții, el se fracturează în amintiri, fericiri, regrete, speranțe și revelații. Din aceste fragmente se nasc poveștile volumului, unite de dorința de a surprinde adevărul emoțional al experienței mele, al trăirilor umane.

Titlul cărții arată felul în care timpul este perceput și trăit, nu ca o curgere lină de izvor cum am spus, calmă și uniformă, ci ca o succesiune de momente care se sparg, se împrăstie, se întorc, se adună, se suprapun și revin sub forma amintirilor.

Există clipe care durează o viață și ani întregi care par să treacă într-o singură respirație. Așa simt acum, așa am și scris, dar în aceste fracturi ale timpului se ascund experiențele care ne definesc și ne transformă mereu.

Toate textele reunite în acest volum cred că vor surprinde nu doar prin întâmplări, ci și prin stări de spirit, dor, melancolie, nostalgie, bucurie, uimire, speranță, singurătate sau împăcare.

Am scris întâi pentru mine, dar recitind și adăugând mereu alte texte, am tras concluzia că, ar fi bine să fie citite și de alții, așa că, domnul cititor trebuie să încetinească ritmul cotidian și să privească mai atent către propriile amintiri, către oamenii care i-au marcat existența și către semnificația momentelor aparent

obișnuite. Eu asta am făcut după ce am recitat texte scrise acum zece, cincisprezece ani.

„Timp fracturat” este o carte despre memorie și identitate, despre relațiile care ne construiesc, ne consolidează, despre frumusețea și fragilitatea existenței. Vă invit la introspecție și la dialog cu sine, dar și la o mărturie despre felul în care fiecare om poartă în el o colecție de timpuri trăite, pierdute, regăsite și reinterpretate.

Am înțeles că prin sensibilitatea observației și autenticitatea trăirii, orice carte oferă cititorului posibilitatea de a se regăsi în poveștile și reflecțiile sale, descoperind că experiențele individuale ascund adesea adevăruri universale.

„Timp fracturat” nu oferă răspunsuri definitive, ci deschide ferestre către întrebări esențiale despre lume, viață, familie, memorie, iubire, trecerea timpului și sensul profund al existenței umane și toate acestea le veți descoperi prin textele simple și scrise cu emoție.

Cartea se adresează tuturor celor care iubesc literatura introspectivă, celor care găsesc sens în detaliile vieții cotidiene și celor care cred că fiecare om poartă în sine o poveste ce merită ascultată. Eu am scris și sper să fie și ascultată și reținută.

Vă invit așadar, la o călătorie prin memorie, emoție și contemplare, oferindu-vă ocazia de a vă regăsi în paginile sale, pentru că această colecție de proze scurte este o mărturie despre fragilitatea și frumusețea existenței, despre puterea amintirilor și despre legăturile invizibile care unesc oamenii dincolo de timp.

În fiecare text pulsează dorința de a înțelege lumea și de a păstra vie emoția clipelor care, deși trecătoare, rămân pentru totdeauna în suflet.

Lilioara Macovei
Bacău, Iunie 2026

Atunci era toamnă și floarea a murit

Mi-am găsit timp să privesc cum cad frunzele. Cad frumos. Se leagănă în ritm de vals și-mi trezesc în suflet alte mii de melodii. Parcă e prea devreme să fie toamnă. Parcă...

Nu mi-a ajuns primăvara să prind toate florile în cununi și nici vara să cutreier toate câmpurile cu mii de alte flori și uite, iar e toamnă. Sigur e prea devreme, dar la câtă bucurie ne așteptăm din partea ei, merită să o primim oricum. Nu vreau să-mi risipesc timpul decât cu privitul unui răsărit de soare. Armonia cu cerul, frunzele, strugurii, merele și sufletul meu, o face toamna asta ca nicio-dată. Nu mai sunt fluturi în zbenguială pe unde nu te aștepți, nici albine grăbite, nici atâta strălucire de la soare, dar parcă tot mă simt o pasăre care zboară aproape de pământ în dorul verii trecute. Cad frunzele îngălbenite de neputința verdelui. Este atâta culoare caldă peste tot, încât ploaia care se anunță rece și de durată se va speria. Mi-am luat entuziasmul vântului șăgalnic și am pornit spre parc. Prind surâsuri de peste tot. Mai deosebite sunt ale frunzelor. Au și ele răspunderea lor. Îmi duc privirea peste copacii dezgoliți și rușinoși. Li se ating crengile cu sfială, li se sparg adierile în zgomotele asurzitoare ale străzii. Ce-au fost acum două anotimpuri și cum sunt acum! Număr și eu anotimpurile, apoi timpurile și mă dor ochii de-atâta privit în depărtări. Caut potecile pline cu iarbă verde și-aud plânsul pădurii. Se caută lemnul pentru viori, se caută lemnul... Aud și-acum legenda călărețului cu sabia de argint și-mi pare că se tot scot pasaje din ea. Cine o fi având nevoie de ele? Cine? Și mai cade câte-o lacrimă udând batistă cu miros de lăcrămioare. Drumul către parcul, altădată al trandafirilor, mi se pare lung. Nu mă însoțește nicio vrăbiuță, nu mă mai cunosc nici ciorile care stau

fix în vârful copacilor pitici. Am mers rar anul ăsta în parc. Pașii mă duc la vechea bancă. Aici, am contemplat lumea, aici am ascultat cântecul necunoscutei, aici și-acum găsesc o femeie odihnindu-și trupul. Scândurile băncii par roase de greutatea gândurilor fiecăruia dintre cei ce au stat pe ea. Mă așez și eu încet și fără zgomet. Femeia cu părul albit întoarce privirea și-mi face semn că pot sta. Forfota din jur nu este atât de stânjenitoare. De undeva, de pe un stâlp, un ceas îmbătrânit de ploi și vânturi, bate ora fixă. Nu vreau să știu că am ajuns la oră precisă, aș intra în calcule și relații matematice și asta mi-ar mai trebui. Parcul este făcut pentru relaxare, nu pentru stoarcerea minții cu cifre și implicarea lor în viață, cel puțin acum. Femeia de lângă mine, mă induce în eroare. Se tot uită la mine și când dau cu ochii de ea, își întoarce capul. Este îmbrăcată în negru, dar unul puțin ponosit, are o pălărie neagră cu boruri mici, părul strâns într-un coc îngrijit și pantofi negri de lac. Este slăbuță, cu mâini finuțe și unghii lăcuite. Fața rotunjoară este de o paloare care îți sare în ochi. Ochii sunt negri, mari și dați cu rimel. Pe genunchi și-a pus geanta și-i tot mângâie marginile. M-am uitat mai atentă la ea. Profilul acesta parcă l-am mai văzut, oare unde? Ochii, mâinile... Și mi-am văzut de admirat peisajul. Un soare blajin și plin de iubire, își trimitea razele spre fiecare dintre noi. Am închis ochii și m-am lăsat cuprinsă de căldura lui. Voiam să-mi orânduiesc gândurile. Mi-au revenit în cap versurile: „Și spune-mi de ce-i toamnă/ Și frunza de ce pică...” Și-am întors capul. Doamnă, mă privea zâmbind. Avea o mulțumire a ei și am surprins-o.

— Doamnă, nu vă supărați, mă cunoașteți?

— Poate da, poate nu. S-a uitat fix în ochii mei. În adâncul sufletului ei, simțeam că se petrece un mare lucru. Mâinile-i tremurau a mare emoție.

— Sunteți din acest oraș? M-am pus eu pe întrebări.

— Nu are importanță. De ce vreți să știți atâtea deodată?

— Nu vreau, dar poate ne cunoaștem și eu pierd timpul cu presupuneri de altă natură.

— Poate da, poate nu, mi-a răspuns din nou doamna și a oftat îndelung. Patru cuvinte repetate și nu pricep nimic. Mi-am îndreptat privirea spre un ceva anume și cu coada ochiului mă uitam la doamna misterioasă. Și-a scos batista din geantă și cu artă și-a șters o presupusă lacrimă. În fața noastră vântul dansa cu toate frunzele ce-i cădeau în mână. Niciunul nu refuză nimic și veselia asta autumnală era molipsitoare. Un fior mă trecea privind profilul aceste femei misterioase. Când să deschid gura și să mai pun o întrebare, se întoarse cu fața către mine și zâmbind mi-a spus:

— Sper că te numești Laura.

— Da, așa mă numesc.

— Și ai treizeci de ani.

— Exact.

— Ești medic, da?

— De unde știți?

— Cum să nu știu? Și-am tăcut. Nu făceam nicio legătură cu nimic. Eram într-o poveste, îmi plăcea că era un strop de mister, dar nu intuiam nimic și apoi, nu voiam să dezamăgesc o doamnă care, desigur urmărea ceva. Îmi era ciudă pe mine că nu întrezăream firul acestei întâmplări. Oricine mă putea cunoaște și totuși...

— Mai mergi la concerte la Ateneu?

— Mai rar, dar merg. Și un clic mi-a făcut zgomot în minte. Oare doamna este cumva...

— Sunteți violonista căreia eu îi dădeam mereu flori la terminarea concertelor? Sunteți mama Anitei?

— Crezi?

— Da, cu siguranță, sunteți doamna Gloria.

— Eu sunt, dar știi de când te caut să te găsesc?

— Îmi imaginez, să nu spuneți că de atunci...

— Da, de atunci. Mi s-au pus mii de noduri în gât. Nu mai aveam aer și parcă mă condamnam că am ieșit în parc. Eram în ultimul an de studiu și după un concert al doamnei Gloria, unde fusesem cu fiica dumneaei, Anita, am mers la un restaurant. Eram

prietene bune și eram nedespărțite. A rămas să o aștept eu pe Anita la restaurant. Ne vom plănuî șederea noastră în acest ultim an de studii. Am comandat o apă plată și admirăm noua față a restaurantului. O bufnitură groaznică și un scârțâit de mașină m-a asurzit. Ceva parcă m-a îndemnat să merg la cel mai apropiat geam fără să țin seama de eticheta localului. Jos, aproape de trecerea de pietoni, era deja adunată lume. Am alergat până acolo poate dau o mână de ajutor. Mă consideram deja medic și chiar mă gândeam cum o să fie prima mea intervenție în domeniu. Am strigat să mi se facă loc și dând din coate am ajuns la persoana care stătea întinsă pe spate plină de sânge și cu geanta la un metru de ea.

— Doamne, ce-mi dai să văd? De ce ea, Doamne? Era Anita. Am încremenit. Ce fel de medic voi fi dacă voi sta ca stană de piatră în fața unui accidentat? Anita era prietena mea, nu era străină și cu atât mai mult trebuia să fac ceva. Iam luat pulsul, dar era ceva ce nu simțeam. Bătăile inimii nu le puteam percepe. Eram într-o ipostază de pierdută. Am sunat și eu la salvare și imediat pe doamna Gloria. La spital, Anita a fost declarată decedată. Când a ajuns mama ei, eu eram fără grai.

A înțeles după privire că nu pot spune nimic, că ceva groaznic s-a întâmplat. S-a aflat că Anita fusese accidentată de fostul ei iubit de care se despărțise nu demult. Nu era băut, ci doar se grăbea să-și ducă mama la spital fiindcă făcuse o criză diabetică. Ce să spui? Cui să ceri socoteală? Cum s-a întâmplat cu adevărat nu am mai vrut să știu. De atunci eu nu am mai văzut-o pe doamna Gloria. Nu credeam că îi pot spune ceva legat de nenorocire, pentru că nu știam ce anume aș fi zis să nu o rănesc și mai tare. Era toamna, de atunci nu au trecut decât cinci ani, dar nu am mai găsit din trăsăturile doamnei violoniste, aproape niciunul. Frumusețea ei pălise de tot, iar când am găsit-o pe bancă, mai degrabă părea o femeie puțin pierdută. Mă căuta de cinci ani și eu care nu aș fi vrut să mai reînnoiesc durerea, nu știam că reîntâlnirea cu mine îi poate face dorul de Anita mai ușor. Poate a revăzut-o pe fața ei iubită

uitându-se la ochii mei, poate a atins-o, atingându-mi mâinile mele, poate... S-ar fi bucurat să o știe medic. Doamne, ce pot să mai spun? Anita era viața ei. Atunci era toamna... și-acum iarăși... Mi-am găsit timp să privesc cum cad frunzele. Cad frumos. Se leagănă în ritm de vals și-mi trezesc în suflet alte mii de melodii. Parcă e prea de vreme să fie toamnă. Parcă... A încremenit toamna în mine.

marți, 8 octombrie 2024, 11:16

Amândoi

Motorul mașinii torcea firele lui și gândul meu era unul bun. Urma să aibă loc o altă întâlnire cu ei și chiar dacă acum, de câțiva ani, este o dată la un an, bucuria este tot mai mare.

Ei nu mai pot veni dintr-o mie de motive, eu din cinci sute, dar măcar atât cât se poate, să fac eu un efort.

Ea, mătușa Anica este sora mamei și singura rămasă în viață dintre toți ai noștri. Viața mătușii a fost grea, dar și-a dus crucea așa cum i-a fost dată.

El, băiatul ei, vărul meu stă cu ea. Viață grea și la el. Boli pe care nu și le imagina că ar da peste el, plus altele care se adună fără căutare... dar cine nu are așa ceva în ziua de azi? Multe a dus de când, soția lui a murit la 42 de ani. Erau copiii lor de 20 și 19 ani, dar ce poți striga vieții când nu este mama lor acasă, lângă ei? Cine trece prin asta, știe cel mai bine.

Mă întâlnesc cu ei să vorbim, să ne vedem și să gustе din bucatele pe care le fac de hramul de pe 8 septembrie de la mine.

Cu ani în urmă, mătușa Anica venea pe jos la hram, lua în piept dealul și în cel mai scurt timp era la noi. Era veselă și ne simțeam tare bine cu ea, chiar dacă în sufletul ei erau și multe mai puțin plăcute.

Venea și cu câteva zile înainte de sărbătoarea satului și tare mult ne bucuram, aveam mai mult timp de povestit. Multe îmi spunea despre viața ei, a familiei bunicilor mei, a multor evenimente frumoase și mai puțin bune de pe vremea aceea.

Vărul meu o aducea cu mașina chiar în ziua de hram și acele câteva ceasuri pe care le petreceam împreună erau tare frumoase.

Ea rămăsese legătura cu mama mea, cu tata, sora mea, cu toată familia noastră.

În luna octombrie era ziua ei de naștere, de Sfântul Dumitru. Își amintea și de fratele Dumitru, Mitriță al nostru, dar și de sora „Aspazia bucureșteanca”, amândoi fiind născuți tot acum, în luna asta frumoasă de toamnă.

O sunam mereu să-i spun „La mulți ani”, se bucura căci discuția se prelungea.

Cu o durere fizică s-a trezit când a căzut pe scări și un picior a avut de suferit. Se putea mișca doar cu un cadru, dar durere destulă încă avea.

Acum vreo lună când am mers la ei în vizită de 8 septembrie, mătușa mea era tare slăbuță, fără chef de viață.

Am discutat multe, am încurajat-o ca de obicei, dar am plecat cu o inimă îndoită.

Într-o seară de 1 octombrie acum vreo săptămână, am primit un telefon de la vărul meu.

— A murit mama!

Parcă știam, parcă eram șocată, parcă nu voiam să cred. Veștile astea mă uluiesc indiferent câți ani are cel plecat, indiferent dacă-mi este rudă sau cunoștință. Este un sentiment pe care nu-l pot exprima.

Ce să fi spus? Nici nu rețin.

A doua zi, Georgică a fost internat pentru tratamentul pe care-l făcea în mod regulat, dar și pentru altă complicație.

Pe 3 octombrie, dimineață, primesc un telefon.

— A murit Georgică!

Și am văzut numai negru în fața ochilor. O veste cumplită. Nu credeam nimic și totuși, băiatul lui asta a confirmat. Nu știam de ce mai suferea, nu puteam să cred, nu pot să cred.

Mi i-am imaginat așa cum erau în viață, dar și acum. Cu gândul i-am însoțit toate zilele cât au stat la capelă. Este atât de trist și îți pui întrebări prea multe.

Știu, știu, așa trebuie să se întâmple așa este viața unui om, dar când ești în mijlocul acestor evenimente, nu mai judeci în acest mod. Vrei să-ți duci gândul în altă parte și nu se poate clinti.

Amândoi, împreună au mers spre odihna veșnică.

Încă două rude trecute în pomelnicul celor adormiți.

Cine știe ce va fi mâine...!